

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/66/2021
Identifikačné číslo spisu:	7615213924
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7615213924.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne J. V., bývajúcej v C., H. XXX, zastúpenej JUDr. Miroslavou Slovinskou, advokátkou so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Štefánikovo námestie 13, proti žalovanému U. V., bývajúcemu v C., H. XXX, zastúpenému JUDr. Martinou Mrázovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 20, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 10 C 174/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. októbra 2020 sp. zn. 1 Co 231/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 24. júna 2019 č. k. 10 C 174/2015-129 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo strán (ďalej len „BSM“) tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal byť č. 12, nachádzajúci sa v C., v bytovom dome súp. č. XXX vrátane spoluvlastníckeho podielu, ktoré je zapísané na LV č. XXX kat. úz. C. (ďalej len „sporný byt“), ďalej žalobkyni prikázal zostatok na účtoch vedených v G. G. a to v sume 84,53 eur a 1.143,42 eur s tým, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému titulom vyporiadania sumu 4.204,73 eur do 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku; žalovanému súd prikázal zostatok na účte vedenom v G. G. v sume 17,41 eur. Súčasne vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania a o súdnom poplatku rozhodne po právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Súd prvej inštancie vychádzajúc z vykonaného dokazovania prikázal sporný byt do výlučného vlastníctva žalobkyne, keďže jej bol pridelený ešte pred uzavretím manželstva so žalovaným, v tomto byte bývala spoločne so svojou dcérou z prvého manželstva a do uvedeného bytu sa žalovaný nasťahoval až následne. Strany sa zhodli na cene sporného bytu vo výške 9.000,- eur, preto súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie za účelom zistenia jeho hodnoty. V tejto súvislosti mal za to, že spravodlivé rozdelenie bude, ak podiely strán budú rovnaké. Ohľadom námietky žalovaného, že kúpa sporného bytu a jeho rekonštrukcia bola hrazená výlučne z jeho naštrených peňazí pred manželstvom, konštatoval, že uvedené tvrdenia neboli v konaní preukázané a obranu žalovaného vyhodnotil ako účelovú s cieľom zamedziť akémukoľvek

d ďalšiemu vyrovnaníu so žalobkyňou z titulu vyporiadania BSM. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že na účte žalovaného v G. G. bol ku dňu 17. januára 2015 zostatok 1.835,88 eur, pričom mal za to, že polovica z uvedenej sumy má pripadnúť žalobkyni. Zároveň uviedol, že žalobkyňa v čase zániku manželstva mala na účtoch v peňažnom ústave sumu 84,53 eur a 1.143,42 eur, preto polovica z uvedených súm patrí žalovanému. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie zaviazal žalobkyňu vyplatiť na vyrovnanie podielov žalovanému sumu 4.204,73 eur. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 21. októbra 2020 sp. zn. 1 Co 231/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd v odôvodnení poukázal na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré uviedol súd prvej inštancie a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil. K odvolacej námietke žalovaného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v nezohľadnení ustanovenia § 704 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že táto je nedôvodná. Konštatoval, že uvedené tvrdenie postráda právny význam a poukázal na skutkové okolnosti veci, z ktorých možno vyvodíť len to, že uzavretím manželstva stranami dňa 21. júla 1990 im vznikol spoločný nájom bytu a pokiaľ následne strany ako spoloční nájomcovia byt v zmysle ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. kúpili, dňom vkladu ich vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností nadobudli byt do BSM v súlade s citovaným ustanovením § 143 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania zároveň pre odvolací súd nevyplynula rozdielnosť výšky podielov strán pri vyporiadaní, a to s ohľadom na záver, že každá zo strán sa zaslúžila o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku v rovnakej miere. Odvolací súd ďalej v súvislosti s tvrdeniami žalovaného, že byt bol zakúpený výlučne z jeho finančných prostriedkov a že zo svojich výlučných prostriedkov vykonal v byte rekonštrukciu, objasnil, že pokiaľ by boli jeho tvrdenia pravdivé (čo v konaní preukázané nebolo) vzniklo by mu iba právo požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Keďže žalovaný v konaní uvedený nárok nežiadal, súd prvej inštancie správne o tomto nároku ani nerozhodoval. Odvolací súd vzhľadom na návrh žalovaného dodal, že výnimočné priznanie väčšieho podielu pri vyporiadaní BSM nemožno odôvodniť väčšími zásluhami na vytvorení majetku, ak jeden z manželov mal na to lepšie predpoklady než druhý manžel, ktorému však nemožno vytknúť, že pri starostlivosti o rodinu, pri nadobúdaní a udržaní spoločných vecí, pri starostlivosti o dieťa a pri obstarávaní spoločnej domácnosti nevyužíval svoje schopnosti a možnosti. Bez ohľadu na uvedené ešte zdôraznil, že väčšiu zásluhu na získaní sporného bytu mala práve žalobkyňa, nakoľko jej bol byt pridelený ešte pred uzavretím manželstva a až následne uzatvorením manželstva mohol vzniknúť spoločný nájom obom stranám a následne na základe kúpy aj vlastníctvo k bytu. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s poukazom na § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. Namietal, že sa odvolací súd vôbec nevysporiadal so vznikom spoločného nájmu sporného bytu podľa § 704 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s tým súvisiacim priradením bytu výlučne žalobkyni. Na výhrady vznesené v odvolaní žalovaným odvolací súd nedal v napadnutom rozsudku žiadnu odpoveď. Ďalej žalovaný odvolaciemu súdu vytkol, že nesprávne aplikoval ustanovenie § 150 Občianskeho zákonníka, ak bez náležitého odôvodnenia prikázal sporný byt do výlučného vlastníctva žalobkyne, pričom sa nevyporiadal s predloženými listinami a obsahom výpovede žalovaného. Dovolateľ tiež namietal nesprávne skutkové závery, pričom odvolací súd nezhodnotil všetky relevantné skutočnosti v jednotlivosti, ako aj v celku. Žalovaný ďalej poukázal na odklon odvolacieho súdu od ustálenej judikatúry a za spornú otázku považoval to, že ktorá zo strán sporu a akou mierou sa pričínila o nadobudnutie bytu. V tejto súvislosti uviedol, že kúpnu cenu za sporný byt uhradil výlučne on z úspor, ktoré mal pred uzavretím manželstva. Odvolací súd podľa jeho názoru nevzal na zreteľ kritériá podľa ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho majetku vynaložil na spoločný majetok. Dovolateľ napokon aj v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP vytkol odvolaciemu súdu (nesprávne) posúdenie kritérií podľa § 150 Občianskeho zákonníka, a to s poukazom na skutkové okolnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k spornému bytu. Okrem toho namietol nesprávne určenie výšky ceny sporného bytu. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil

odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu nesúhlasila s uplatnenými dovolacími dôvodmi. Mala za to, že tieto nie sú dané. V plnom rozsahu sa stotožnila s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a zdôraznila, že odvolací súd dal riadnu odpoveď na odvolacie tvrdenia žalovaného. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia, že kúpna cena sporného bytu bola hradená výlučne z jeho úspor, a preto záver súdu o určení rovnakých podielov k bytu je správny. V súvislosti s cenou sporného bytu poukázala na skutočnosť, že na predmetnej hodnote sa strany dohodli a žiadna zo strán takéto ustálenie ceny nenamietala. Napokon žalobkyňa uviedla, že v konaní bolo preukázané, že rekonštrukcia sporného bytu bola hradená zo spoločných prostriedkov patriacich do BSM. Navrhla preto podané dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, nesprávne skutkové závery a nesprávne právne posúdenie veci.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

17.1. Odvolací súd sa v odôvodnení dôsledne zaoberal odvolacou námietkou žalovaného ohľadom (ne)aplikácie § 704 ods. 1 Občianskeho zákonníka súdom prvej inštancie, pričom okrem iného konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné a súd prvej inštancie to ani nespochybňoval, že strany nadobudli sporný byt do BSM, a teda tvrdenie (námietka) žalovaného postráda právny význam. Ďalej

uviedol, že v súvislosti s ustálením podielov strán sporu na spornom byte sa súd prvej inštancie riadne zaoberal návrhom žalovaného ohľadom zvýšenia jeho podielu, pričom tento nezistil predpoklady pre takýto nepomer. Odvolací súd sa stotožnil s uvedeným záverom súdu prvej inštancie a dodal, že každá zo strán sa zaslúžila o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku v rovnakej miere, čo nemôže spochybniť ani tvrdenie žalovaného, že byt bol zakúpený výlučne z jeho finančných prostriedkov a že zo svojich výlučných prostriedkov vykonal v byte rekonštrukciu. Poukázal pritom na to, že pokiaľ by boli jeho tvrdenia pravdivé (čo v konaní preukázané nebolo), vzniklo by mu iba právo požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok - žalovaný však uvedený nárok v konaní neuplatnil. Následne odvolací súd po výklade ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým prikázal sporný byt do výlučného vlastníctva žalobkyne, je správne. Napokon sa dostatočne vysporiadal aj s odvolacou námietkou žalovaného spočívajúcou v možnej zaujatosti sudkyne JUDr. Petry Pavlisovej.

17.2. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím dovolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia dovolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Dovolací súd v súvislosti s argumentáciou dovolateľa týkajúcou sa nedostatkov v procese zisťovania a hodnotenia skutkového stavu, najmä vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva k spornému bytu a jeho následného vyporiadania, uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej a dovolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, v

posudzovanom spore však dovolací súd takúto vadu nezistil.

20. Žalovaný tiež odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci (nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka).

21. K tomu dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

22. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania ďalej vyvodzoval aj z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

23. Pre obidve procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

24. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z písm. c/ tohto ustanovenia, by mal konkretizovať rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorých je daná právna otázka rozhodovaná rozdielne. Len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ resp. c/ CSP.

25. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, alebo neoznačí rozhodnutia, v ktorých bola konkrétna právna otázka odvolacím súdom rozhodovaná rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

26. Zároveň je potrebné uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná. Pre úplnosť treba uviesť, že uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a

súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP sa vzájomne vylučuje, pretože ak dovolací súd rozhoduje o danej právnej otázke rozdielne, nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

27. Z obsahu dovolania žalovaného odôvodneného § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ CSP je zrejmé, že žalovaný zastúpený kvalifikovaným právny zástupcom (advokátom) uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak nekonkretizoval právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie a neoznačil ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od záverov ktorého sa odvolací súd odklonil, ani neoznačil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 421 ods. 1 CSP rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce rozdielne právne názory. Namietal, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil mieru, akou sa každá zo strán pričinila o nadobudnutie sporného bytu a v tejto súvislosti tiež nedostatočné zohľadnenie kritérií pre vyporiadanie BSM v nadväznosti na jednotlivé skutkové okolnosti, najmä s dôrazom na úhradu kúpnej ceny za sporný byt. V čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. akú právnu otázku rieši dovolací súd rozdielne, dovolateľ neuviedol. Žalovaný týmito argumentmi vyjadril len svoj nesúhlas s vyhodnotením skutkových okolností a na to nadväzujúcim právnym posúdením veci odvolacím súdom. Uvedený záver platí aj pre námietku dovolateľa vyjadrenú v súvislosti uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, keď súdom vytkol nesprávne určenie výšky ceny sporného bytu, keďže v tomto prípade ide celkom zjavne o skutkový záver prameniacy v procese dokazovania. Vyššie uvedená dovolacia argumentácia žalovaného o nesprávnosti skutkových záverov odvolacieho súdu či nedostatkoch odôvodnenia jeho rozhodnutia, alebo prípadné dožadovanie sa výkladu zákonného ustanovenia (v danom prípade ust. § 150 Občianskeho zákonníka) je nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ resp. c/ CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ resp. c/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

28. Dovolací súd len pre úplnosť uvádza, že dovolateľom síce boli v dovolaní označené rozhodnutia najvyššieho súdu (6 M Cdo 10/2011 a 4 Cdo 113/2000), avšak bez definovania väzby na ním vymedzenú právnu otázku či bližšie konkretizovanú nesprávnosť, ktorú videl v rozhodnutí odvolacieho súdu. Okrem spomínaných rozhodnutí označil dovolateľ už len rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, v súvislosti s čím je potrebné podotknúť, že vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť CSP nemožno do rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP zaraďovať rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (R 71/2018).

29. Z uvedených dôvodov je potrebné konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/, resp. c/ CSP nebol žalovaným vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.

30. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.